

BIJ ONDERZOEK NAAR MISDADEN VAN SOCIALISME IS BRUSSEL MINDER GUL

Tekst:
Johann Grünbauer

Wanneer 'Brussel' aan de orde komt, kan de discussie er heftig aan toe gaan. Meer of minder 'Brussel' bijvoorbeeld. En het wonderlijke is, dat zij die aan zo'n emotionele discussie deelnemen, van politiek verschillende pluimage zijn en toch eenzelfde standpunt hebben. Want de scheidslijn loopt dwars door links en rechts heen. SP en PVV bijvoorbeeld hebben wat 'Brussel' betreft de eensluidende mening: minder 'Brussel'. En zo ook wanneer het over de euro gaat. Moet Nederland in de eurozone blijven? We kunnen dezelfde antwoorden krijgen uit de mond van een links en een rechts denkend iemand.

Hoewel de discussies heftig kunnen zijn, kunnen we de standpunten niet als rechts of links duiden, omdat het hier in feite over 'technische' kwesties gaat. Overstijgt 'Brussel' politieke of zo u wilt ideologische uitgangspunten?

Maoïst

Maar dan hoor ik iemand zeggen, dat de voorzitter van de Europese Commissie, Barosso in zijn jonge jaren een maoïst was. En daarom is 'Brussel' niet bepaald rechts. Maar mogen we 'Brussel' op grond van dit feit politiek duiden? Want het zijn er

toch velen die als communist begonnen en op latere leeftijd liberaal zijn geworden. Ik noem Pim Fortuyn al voorbeeld. Het is kennelijk niet eenvoudig om de politieke richting van 'Brussel' vast te stellen. Waarmee ik overigens niet wil zeggen dat de bureaucraat Barosso rechts is.

Laten we de vraag anders stellen: wáár kan 'Brussel' een politieke kleur vertonen? Als 'Brussel' links of rechts is, waar kan men dit vaststellen? Voor het antwoord op deze vraag moeten we onderzoek doen op een gebied dat helaas weinig belangstel-

ling heeft. Dat is niet de harde economie, maar de wat zachtere cultuur. En hier gebeurt heel veel wat de gemiddelde Europeaan ontgaat.

Alles anders

Nu moeten we niet, zoals we in onze nationale politieke situatie zouden doen, onze schijnwerpers gaan richten op de minister voor cultuur, in 'Brussels' jargon, de commissaris voor cultuur. Dit is mevrouw Androulla Vassiliou. Ooit van haar gehoord? Nee dus. Haar ideologische voorkeur is daarom al volstrekt irrelevant. In 'Brussel' werkt alles anders dan in onze nationale politiek. Willen we zicht krijgen op wat 'Brussel' doet met cultuur, dan zijn de programma's die hiervoor zijn opgesteld, bepalend. Ik citeer ter illustratie uit het "Europe for Citizens Program":

Het doel van dit programma is, om Europa dichterbij haar burgers te brengen, en ze allen volledig in de Europese constructie te doen participeren. Via dit programma hebben burgers de mogelijkheid om betrokken te worden in transnationale uitwisselingen en samenwerkingsactiviteiten, die bijdragen tot het ontwikkelen van een gevoel om tot gemeenschappelijke Europese idealen te behoren en het proces van een Europese integratie te bemoedigen.

Afgezien van de term "Europese constructie" kunnen we bovenstaande positief duiden. Want met "Europa" wordt hier niet bedoeld 'Brussel' (=Europese Unie) maar het continent Europa. En dan is het natuurlijk toe te juichen dat er uitwisselingen zijn, samenwerkingsactiviteiten. En deze activiteiten worden door 'Brussel' financieel mogelijk gemaakt door allerlei "maatregelen".

Met andere woorden: dit programma is een subsidiepot. En blijkt een behoorlijk grote subsidiepot te zijn. Het is interessant om na te

gaan welke organisaties voor welk onderwerp geld krijgen uit deze pot. En misschien nog belangrijker, welke aanvragen er zijn geweigerd!

Holocaust

Ik heb daarom het sub-programma "civil society" bekeken, en het viel mij op, dat bij de toegekende subsidies heel vaak het onderwerp "holocaust" staat, soms "stalinistisch" en voor zover ik kon nagaan nooit "socialistisch" of "communistisch".

In dit verband zijn de ervaring van "Platform European Memory and Conscience" (houdt zich bezig met de studie van totalitaire regimes, met name communistische -zie www.memoryandconscience.eu -) veelzeggend. Dit Platform heeft al enkele malen een subsidieaanvraag ingediend, en niet gehonoreerd gekregen. Saillant detail: dit Platform is opgericht in vervolg op een resolutie van het Europees Parlement, en met instemming van de Europese Commissie.

Zo hebben vorig jaar op 5 juni tijdens de conferentie "Legal Settlement of Communist Crimes" van het Platform in Brussel, de oud-voorzitters van het Europarlement, de heren Jerzy Buzek en Hans-Gert Pöttering een afsluitende speech gehouden, waarin zij hun instemming met de activiteiten van het Platform hebben uitgesproken. En toch wat subsidies betreft, nul op het rekest. Wat dit betreft, is het wat 'Brussel' betreft, geen daden maar woorden.

Minder gul

Wanneer het aankomt op het subsidiëren van projecten op het gebied van onderzoek naar de misdaden van communistische totalitaire regimes, of anders gezegd (en nu komt het wat dichterbij voor een socialist), misdaden van "het reëel bestaande socialisme", dan is 'Brussel' voorzichtig uitgedrukt minder gul.

De "Stichting Geschiedenis Totalitaire

Regimes en hun Slachtoffers" (www.sgtrs.nl) heeft een subsidieaanvraag van €5.500 ingediend voor een congres in de Haag dat zal worden gehouden op 13 en 14 november dit jaar met als onderwerp: "Slachtoffers van het Communisme". Van alle voormalige Oostbloklanden zullen representanten deelnemen (www.memoryandconscience.eu). Mocht de aanvraag niet gehonoreerd worden, dan zullen deze toch vaak minder bedeelde mensen voor eigen geld moeten komen. De toegezegde subsidie van ClearFacts, te weten €1000 euro zal niet toereikend zijn.

Maar wellicht wordt de subsidie wel verstrekt. De wonderen zijn de wereld, ook Brussel, niet uit. Het volgende nummer zal ik u hierover nader informeren. Misschien valt het linkse 'Brussel' af en toe mee! Wordt vervolgd! ●

Johann Grünbauer is betrokken bij de stichting Geschiedenis Totalitaire Regimes en hun Slachtoffers (SGTRS), die in 2009 werd opgericht. Samen met Otto Hogerhuis, en VVD-senator dr. Siebe Schaap vormt hij het bestuur. Hij is tevens afgevaardigde in het Platform of European Memory and Conscience. Dat platform is bedoeld om de recente geschiedenis van Europa in kaart te brengen. Doel is vooral om de Tweede Wereldoorlog en de periode van ruim 40 jaar communistische overheersing in Oost-Europa nauwgezet te boekstaven.